

La pròpia història (I)

Dc, 12/10/2016 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Aquesta és una història real, on la fortalesa ha estat cabdal per poder continuar endavant. Una fortalesa que ha crescut amb el pas del temps, donat que l'hem necessitat més d'un cop. D'on l'hem tret i com l'hem alimentat és difícil d'explicar, però hi tenen molt a veure els valors, les creences i els sentiments.

Tots dos sabíem que aquell sobre portava males notícies que marcarien un abans i un després de la nostra història vital. Ens va caler ser valents per obrir-lo, llegir i rellegir mirant d'entendre què hi deia. Una fortalesa innata en cadascú ens va ajudar, a partir d'aquell moment, a donar força a l'altre. S'iniciava un llarg camí. Els esdeveniments es succeïren amb més rapidesa de la desitjada, calia actuar ràpid, i hi havia poc temps per pair res. Les conseqüències de la notícia i les possibles solucions -de fet l'única possible solució- passaren per mans dels metges, que mentre observaven les nostres reaccions, miraven d'explicar-nos el diagnòstic i els passos a seguir amb la major claredat. La seva prioritat era que entenguéssim la gravetat del que hi havia, el que farien, el que passaria, el que podria passar... Un tumor inesperat acabava d'irrompre i bloquejar les nostres vides i ens feia entrar en un procés maratonianà estressant que ha arribat fins avui.

Una de les primeres decisions que vàrem prendre va ser confiar en els facultatius i la de ser capaços de verbalitzar en veu alta i sense embuts la notícia: tenim càncer, perquè estava clar que era cosa de dos. A posteriori comunicar-ho a la família i els més propers fou prou costerut i sempre hem estat nosaltres els qui hem hagut de donar ànims a la família i fer el cor fort en ser una malaltia encara mal anomenada i coneguda com a "mal dolent". En qüestió de dies vam formalitzar la nostra relació matrimonial- no hi havia temps per a grans cerimònies, el viatge de noces..., per tant, res del previst!- Tocava preparar-se per fer l'ingrés a l'hospital, repassar amb els metges la intervenció, les possibles complicacions, els resultats, el tractament post-operatori, la rehabilitació... Ens vàrem carregar de valor per afrontar-ho amb la màxima serenitat. L'extirpació del tumor comportava una mutilació de difícil acceptació, no ens enganyem! I que, juntament amb la duresa dels diferents tractaments, canviaria la imatge del meu cos. El convenciment que seríem nosaltres els qui derrotaríem la malaltia ens donava empena suficient per mantenir un punt d'inconsciència necessari per no decaure.

Encara en plena recuperació de l'operació comença la temuda quimioteràpia, i en principi tenim prou força per anar superant les seqüeles físiques. Tot és a fi de bé, ens repetim una i altra vegada. Però de sobte la nostra fortalesa pateix un sotrac, cal entrar altre cop en un quiròfan per implantar un port-a-cath per poder continuar el tractament, ja que les venes no aguanten. Ens alegrem que aquest reservori sigui de titani, no sabem exactament perquè, o potser és la broma que ens retorna el nivell d'ànim que teníem, quina peça més valuosa! Quimioteràpia, radioteràpia, rehabilitació... arribem al final del primer tram. Ara comença la fase de manteniment amb els controls trimestrals que passaran a formar part de la nostra agenda habitual. A més, de mica en mica descobrim tots els efectes secundaris de tractaments tan agressius que per curar espatllen el sistema immunològic i altres parts del cos i que cal assumir el seu peatge.

Malgrat tot l'ànim no decau, sembla que el cos ha reaccionat prou bé a tot plegat, i

la nostra fortalesa va increscendo, tot i que conviure amb una espasa de Dàmocles com és el càncer, present i vigilant de per vida, no és una situació massa divertida. La tensió reapareix especialment a l'hora de llegir els resultats dels controls, però hem après a portar-ho amb molta dignitat, sense acovardir-nos ni atemorir-nos i, reforçant les ganes de ser, de fer, de viure... Això sí, des d'una perspectiva diferent i des del convenciment que el millor és enfrontar el problema, i no mirar de fer com si res davant dels altres per allò de no amoïnar i, per tant, acabar enredant-nos.

Uns anys després -en un període lliure de malaltia- decidim iniciar un procés d'adopció. Enmig d'aquest escenari, arriba la nostra filla, -com suposareu una nena molt esperada i estimada- i una sobredosi d'alegria ens omple. Una vida que ens parla de vida i és un motiu més per continuar endavant, per cuidar-se i, així, realitzem aquell somni que donàvem per perdut: formar una família. (... continuarà).